Ένας λεβέντης φθισικός
γράφει στη δόλια μάνα
μη κλαις μανούλα μου γλυκιά
με το δικό με το δικό μου γράμμα.

Μάνα μου μη κλαις θα ζήσω
και στο σπίτι στο σπίτι θα γυρίσω.

Βρήκαν γιατροί το φάρμακο
που σβήνει το μαράζι
να πεις και στην αγάπη μου
να μην ανά- να μην αναστενάζει.

Μάνα μου μη κλαις θα ζήσω
και στο σπίτι στο σπίτι θα γυρίσω.

Την καμαρούλα τη μικρή
και την αραχνιασμένη
να τη στολίσεις όπως πριν
και να μου πε- και να μου περιμένεις.

Μάνα μου μη κλαις θα ζήσω
και στο σπίτι στο σπίτι θα γυρίσω.

Ένας λεβέντης φθισικός
γράφει στη δόλια μάνα
μη κλαις μανούλα μου γλυκιά
με το δικό μου γράμμα.

Μάνα μου μη κλαις θα ζήσω
και στο σπίτι στο σπίτι θα γυρίσω.

Βρήκαν γιατροί το φάρμακο
που σβήνει το μαράζι
να πεις και στην αγάπη μου
να μην αναστενάζει.

Μάνα μου μη κλαις θα ζήσω
και στο σπίτι στο σπίτι θα γυρίσω.

Την καμαρούλα τη μικρή
και την αραχνιασμένη
να τη στολίσεις όπως πριν
και να μου περιμένεις.

Μάνα μου μη κλαις θα ζήσω
στο σπίτι θα γυρίσω.